

Lemunkartanon ja Pukin puutarha 15.5.2011

Yrttien villitsemät Puutarhanaiset antoivat tunteiden tulvia ja kukkien hurmata Perniössä!

Reissun kuviin [tästä](#)

Hildénin leipomosta **Tiina kiittää** matkailijoita lämpimästi muistamisesta!

*Vähän ennen yhdeksää sunnuntaiaamuna kokoontui joukko naisia **Rautatientorille**, jonne vilpoisan odottelun jälkeen saapuikin tyylikäs pikkubussi tummennettuine laseineen. Bussi täyttyi ja matkamme alkoi. Emme tienneet, miten riemukas reissu edessämme vielä olisikaan...*

*Poimimme **Espoon Ikean** pysäkiltä vielä muutaman innokkaan retkeläisen mukaan, ja sitten olikin jo aamukahvin aika! **Sihteerimme Tiina** oli laittanut meille mukaan karjalanpiirakat ja kierrepullat, **Leena ja Merja** olivat keittäneet suklaakahvit termareihin. Johan alkoivat kielenkannat irrota! Kiinnostunut uteliaisuus valtasi meidät kaikki mutkikkailla teillä kohti Lemunkartanoa. Vihdoin kasvihuoneet olivat edessämme: uhkeat yritit tekivät meidät vähän hassahaneiksi ja kahmimme niitä vielä järkevän oloisesti mukaamme vietäviksi. Bussin tavaratila täyttyi huumaavasti tuoksuvista yrteistä. Suunnittelimme vievämme sitten vain muutaman pelargonian kotiin sieltä **Pukin puutarhasta**. Vaan kuinka meille kävikään!*

*Tuskin oli paikan isäntä Jouko Pukki ehtinyt toivottaa meidät tervetulleiksi ja avata ensimmäisen kasvihuoneen oven, kun jo kuului **yhteinen "Aaaaaah!" ja sen perään "Ooooooh!"**. Kuulimme toki korvillamme, että joku kertoi pelargonioiden risteytyksistä ja muista ihmeellisistä asioista. Mutta silmämme jo kiiluivat kiihkeinä ahmimassa pelargonioiden värejä ja hehkuvia kukintoja. Olimme todellakin pitkän talven piinaamia naisraukkoja, jotka **vihdoin vapauttivat kaikki aistinsa kokemaan, mitä on kukkiminen, hehkuminen, onnen ryöppyäminen joka soppaan**. Kun emme enää paljoakaan tajunneet muusta maailmasta, jostain kuului ääni, joka kehotti siirtymään toiseen kasvihuoneeseen eli seuraavaan pelargonia-taivaaseen. Siellä tapahtui lopullinen sekoaminen tai paremminkin periksi antaminen väistämättömälle. Kukaan meistä ei enää muistanut realiteetteja eli sitä, miten saisi kaikki kahmimansa kukat vietyä bussilta kotiinsa. Tai miten ne enää mahtuisivat edes bussiin. Tästä tiedostamisesta typertyneenä minäkin kuljin ihmeissäni bussiin, jonne **Leena** jo kehotteli meitä siirtymään. Mutta siellä pihalla paikan emäntä jo kaivoi maasta lapiolla meille kerrottuja narsisseja, jollaisia monet meistä eivät olleet vielä eläissään*

nähneetkään. Ja selkäni takaa bussia kohti harppoi **Kerstin**, joka oli luvan kanssa saanut ottaa kukkalavojen alla tiukassa kasvanutta maanpeittokasvia. Sinne siis oli vielä palattava ja saatava sitäkin mukaan. Viimein kun olimme sulloutuneet bussiin, oli vaikea nähdä naisia kukkien ja pusikoiden takaa. **Leena** kyseli, että hengitämmekö me vielä siellä tuoksujen meressä?

Sitten meillä olikin jo karmiva nälkä. Tunsimme sen kovana, koska aistimmehan olivat auenneet apposen ammolleen. Vain **Sammatin Kievarin** seisova pöytä saattoi tyydyttää laumamme pahki tyytyväiseksi. Vaikka koko matkan aikana nauru oli ollut herkässä, niin loppumatkalla meno oli jo aivan hervotonta. Annoimme itsellemme pisteet siitä, että onnistuimme sijoittelemaan kukkakassimme niin taitavasti, että kuljettaja saattoi vielä nähdä eteensä. Saavutus sekín. Kotona hyrisimme tyytyväisinä päivän täysipainoisesta annista. Ravittua tuli niin sielu, keho kuin koukuttava puutarhaharrastuksemmekin. Pionipenkkiin pitäisi saada täydennystä... eiköhän meillä ole jo pian retki **Pinonien** kotiin Taivassaloon...?! **Täältä tullaan, kesä ja kasvit ja kukkaset 2011!**

